

Sygn. akt I ACz 1868/13

POSTANOWIENIE

Dnia 12 listopada 2013 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Józef Wąsik

po rozpoznaniu w dniu 12 listopada 2013 roku w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) SA
w W.

przeciwko Zespołowi (...) w S.

o zapłatę

na skutek zażalenia strony powodowej na zarządzenie Przewodniczącego składu orzekającego Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 13 sierpnia 2013 roku, sygn. akt I Nc 36/13

postanawia

oddalić zażalenie.

Sygn. akt I ACz 1868/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem wezwano stronę powodową o uzupełnienie braków formalnych zażalenia i uiszczenie opłaty od zażalenia w kwocie 1.899 zł w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia zażalenia. W uzasadnieniu Przewodniczący składu wskazał, że postanowieniem z dnia 5 lipca 2013 roku Sąd Okręgowy w Tarnowie uznał się niewłaściwym w niniejszej sprawie i przekazał ją do Sądu Okręgowego w Kielcach według właściwości miejscowej. Od tego postanowienia zażalenie złożył pełnomocnik strony powodowej uiszczając jednocześnie opłatę podstawową. Przewodniczący składu orzekającego Sądu I instancji uznając, iż opłata od powyższego zażalenia winna wynosić 1.929 zł - wezwał stronę powodową zaskarżonym zarządzeniem o uiszczenie opłaty od zażalenia. Wysokość opłaty od zażalenia Przewodniczący składu Sądu I instancji ustalił w oparciu o art. 19 ust. 3 pkt. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, z którego wynika, iż od zażalenia pobiera się piątą część opłaty sądowej, która w niniejszej sprawie wynosi 9.643 zł zaznaczając, że przywołany przepis dotyczy wysokości opłat od wszystkich zażaleń wnoszonych w sprawie, bez rozróżniania ich charakteru. Dodał, że ustawa o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nie przewiduje szczególnej opłaty od zażalenia wniesionego od postanowienia o stwierdzenie niewłaściwości sądu.

Strona powodowa zaskarżyła powyższe zarządzenie o ustaleniu wysokości opłaty sądowej od zażalenia na postanowienie o uznaniu się za niewłaściwy i przekazaniu sprawy do Sądu Okręgowego w Kielcach. Zaskarżonemu postanowieniu zarzuciła naruszenie art. 19 ust. 2 pkt 3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i ustalenie wysokości opłaty sądowej od zażalenia na postanowienie o uznaniu się za niewłaściwy i przekazaniu sprawy do Sądu Okręgowego w Kielcach wg właściwości miejscowej w wysokości piątej części opłaty stosunkowej uiszczonej od pozwu. Strona powodowa wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zasądzenie na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym wg norm przepisanych. W uzasadnieniu podkreśliła, iż zastosowanie art. 19 ust. 2 pkt 3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych do obliczenia opłaty należnej od zażalenia na postanowienie o uznaniu się za niewłaściwy i przekazaniu sprawy do sądu

właściwego wiąże jej określenie z wartością przedmiotu sporu. Zdaniem strony powodowej zastosowanie tego przepisu prowadziłoby do wniosku, że jednakowa co do wysokości opłata byłaby pobierana od wszystkich zaskarżalnych orzeczeń, w tym także incydentalnych, nie pozostających w związku z meritem spraw, co byłoby sprzeczne z jednym z celów ustawodawcy, tj. uzależnieniem wysokości opłaty od doniosłości i stopnia skomplikowania sprawy. W ocenie strony powodowej opłata od zażalenia o uznaniu się za niewłaściwy i przekazaniu sprawy do sądu właściwego winna być ustalona jako opłata podstawowa zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie strony powodowej nie zasługuje na uwzględnienie.

Przewodniczący wezwał zaskarżonym zarządzeniem stroną powodową o uzupełnienie braków formalnych zażalenia i uiszczenie opłaty od zażalenia w kwocie 1.899 zł w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia zażalenia opierając się na treści art. 19 ust. 3 pkt. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (dalej: uksc). Stosownie do treści tego przepisu piątą część opłaty pobiera się od zażalenia, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

Stosownie do art. 14 uksc opłatę podstawową pobiera się w sprawach, w których przepisy nie przewidują opłaty stałej, stosunkowej lub tymczasowej.

Jednakże w niniejszej sprawie przepis art. 19 ust. 3 pkt 1 uksc przewiduje opłatę stosunkową, zatem powoływanie się na art. 14 tej ustawy jest bezzasadne.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że w niektórych sprawach od zażalenia należy pobierać opłatę podstawową, a nie stosunkową obliczoną od wartości przedmiotu zaskarżenia, ale dotyczy to takich spraw, w których sam pozew lub wniosek wszczynający postępowanie lub jego kolejny etap - na skutek którego wydano zaskarżone orzeczenie - jest wolny od opłaty sądowej (np. zażalenie na zwrot zgłoszenia wierzytelności przez sędziego komisarza, w przedmiocie zabezpieczenia roszczenia, czy zażalenie na odrzucenie wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku – zob. sprawy III CZP 4/07, III CZP 88/08, III CZP 39/10). W sprawie niniejszej taka sytuacja nie występuje.

Samo odwołanie się do wykładni ekonomicznej nie może odnieść skutku. Odmiennie, niż twierdzi strona powodowa ustawa o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, w tym regulacja zawarta w art. 19 ust. 3 pkt. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, zawiera rozróżnienie ciężaru gatunkowego spraw mającego przełożenie na wysokość wymaganej opłaty sądowej. Punktem odniesienia jest wartość przedmiotu sporu, co nie może być oceniane jak zrównanie wysokości obciążenia strony niezależnie od charakteru złożonego środka odwoławczego. Strona powodowa traci z pola widzenia, iż zaskarżając merytoryczne orzeczenie w sprawach o prawa majątkowe pobiera się stosownie do zapisu art. 13 ust. 1 ustawy o kosztach cywilnych opłatę stosunkową, która wynosi 5 % wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 100.000 złotych. Uiszczając opłatę od zażaleń, które ze swej natury odnoszą się do kwestii incydentalnych, strona ponosi opłatę w wysokości piątej części opłaty stosunkowej.

Wbrew zatem twierdzeniu strony powodowej konieczność uiszczenia przez nią opłaty od zażalenia na postanowienie Sądu I instancji o uznaniu się za niewłaściwy i przekazaniu sprawy do Sądu Okręgowego w Kielcach w wysokości 1.929 zł na podstawie art. 19 ust. 3 pkt. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nie może być postrzegane jako nie znajdujące oparcia w obowiązujących przepisach prawnych.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny w Krakowie uznał argumentację zawartą w zażaleniu strony powodowej za nieprzekonującą i działającą na zasadzie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił złożone przez nią zażalenie.